

Barbara Cartland

Armastuse otsus

Barbara Cartland
The Judgement of Love
1979

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Irma Aren
Korrektor Mari Mets

© 1979 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2003 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10342

ISBN 978-9949-20-079-5

Autori märkus

*P*aljud kuulsad autorid on maalinud “Parise otsust”, kuid mulle isiklikult meeldib kõige enam Johann van Aacheni tõlgendus. Hetkel on see Musée de la Chartreuse’is Douai’s Prantsusmaal.

Johann van Aachen sündis 1552. aastal Kölnis. Selleks ajaks oli saksa kunsti kuldaeg peaaegu möödas. Kunstnik õppis Itaalias Tintoretto ja Michelangelo tööde põhjal.

Naastes määrati ta keiser Rudolph II õukonnakunstnikuks. Tema tehnika on meisterlik, värvid ja stiil ülimalt inspireerivad. Kunstnik suri 1615. aastal Prahas.

1788. aastal loodi Londonis Aafrika Sisemaa Uriamise Arendusühing. 1830. aastal sulas see kokku Kuningliku Geograafiaühinguga. Société de Géographes loodi Pariisis 1821. aastal.

1820

1

“See on su maalide jaoks ideaalne tuba!” hüüatas Astarta.

“Ma mõtlesingi, et sa nii arvad,” vastas Sir Roderick.

Astarta vaatas hiigelsuures George’ide-aegses elutoas võlutult ringi.

Toal olid valged seinad, raskelt kullatud karniis ning kolm klaasust, mis avanesid aeda viivale terassile.

Tuppa langev kahvatu aprillipäike sillerdas damastriidega kaetud prantsuse mööblil ning ohtralt kupiidode ja lilledega kaetud Aubussoni vaibal.

“See on justkui Astarale raamiks loodud,” mõtles Sir Roderick neiu silmitsedes endamisi.

Ta polnud kogu oma elu pikkade aastate kestel näinud midagi nii erakordset kui tütarlapse heledad juuksed, mis tema südamekujulist nägu ümbritsedes näisid kohati lausa tulekuma evivat.

Neiu sinised silmad olid tormise Vahemere karva ning tema nahk kui magnooliaõielehed.

Sir Roderick oli neiu viieteistkümneaastaselt, pärast tolle vanemate surma, Firenzesse kooli jätnud ning eeldanudki, et tütarlapsest sirgub kaunitar.

Kui ta kaks aastat hiljem oma hoolealusele järele läks, leidis ta, et too ületas kõik tema ootused.

Nüüd plaksutas Astara entusiasmist ja säravast elurõõmust pakatavalt käsi, mis Sir Rodericki silmis vastupandamatu oli.

“Ma leidsin!” hüüatas tütarlaps. “Ma leidsin meie maalile ideaalse koha.”

“Millisele?” küsis Sir Roderick. “Me ostsime, nagu sa ehk mäletad, üle saja maali!”

“Sa tead väga hästi, mida ma mõtlen,” lausus Astara, “ja see näeks kõige parem välja siin nikerdatud marmorist kaminasimsi kohal!”

“Ma eeldan,” lausus mees õrritavalt, “et sa pead silmas seda suhteliselt tundmatu Saksa kunstniku maali – “Parise otsust”?”

“Loomulikult pean ma silmas “Parise otsust”,” vastas tütarlaps. “See on kõige kaunim maal, mida ma kunagi näinud olen, ning ma annaksin ära kõik

su Cranachid, Guardid ja Poussinid, et vaid seda omada!”

“Ma loodan südamest, et mõni suur kunstiteadlane sind praegu ei kuule,” vastas Sir Roderick kuival. “Ehkki ma olen sinuga nõus, et Johann van Aachen on seda maalides tubli tööga hakkama saanud ning et see on sügavama sisuga kui ükski teine tema maalidest, mille ta Tintoretto ja Michelangelo stiili järgides loonud on.”

Kõneldes mõistis mees, et Astara ei kuulanud teda.

Neiu vaatas üksisilmi kaminasimsi ja selle kohal kõrguvat vaba ruumi, kust Sir Roderick oli lasknud ära võtta ühe Woottoni maalidest, mida tema isa nii hardalt oli kogunud.